

Lørdag den 18/3-06

Dagen startede med, at vi næsten alle sammen mødtes klokken 9, for at vække Anne Louise med fødselsdagssang. –For nu blev hun også en stor pige, som også kan komme ind på diskotekerne. –Bare ikke i Canada. Vi havde arrangeret to Cup Cakes med slikkepinde i til hende. –Men vi begik den grusomme fejtagelse, at give Dorit ansvaret for dem. Og inden hun havde bevæget sin krop op på 5 sal, var de helt smadrede. –Men festligt var det da, og der blev både sunget på dansk, engelsk og tysk.

Så var det tid til fordraget med Steen. Han fortalte os om skovbrug i British Columbia.

Han kom ind på nogle spændende og relavante emner, som fx økonomi, hugst, skovbrænde, insektangreb mm.

Alle lyttede interesseret, og tog mange noter.

Vi syntes personligt at det med skovbrændende var det mest interessante. –For som han også sagde; Hvem er det egentligt der skal beslutte, om man skal lade brænden brænde, eller slukke den!?

Efter Steen's foredrag fik vi fri, og da vejret var pragtfuldt, gik de fleste af os ud at shoppe. Atter en gang gik turen til Robson street, og det er forbløffende at man kan blive ved med at opdage nye butikker og centre, på trods af, at vi har gået op og ned af den gade en del gange nu.

Efter igen at have brugt en masse penge på tøj, mødtes vi alle sammen foran Red Robin. Dette er den omtalte "burgerrestaurant", som mange af os allerede har stiftet bekendtskab med tidligere. Man får en kæmpe burger, og så er der ellers refill på pommes frites og sodavand.

Da vi var i fuld gang med at spise, kom alle restaurantens tjenere hen til vores lange bord, hvor vi alle sad, og så begyndte de ellers at skråle en ukendt fødselsdagssang for Anne Louise. De fik alle de andre gæsters opmærksomhed rettet på hende, og fik hende også op at stå på stolen. –Vi andre sad med et smil på læben og observerede deres amerikansk-inspirerede lille opvisning.

Efter det, rejste resten af klassen sig op, og sang vores yndlingsfødselsdagssang, som Rolfe T jo har lært os. –Der er måske ikke noget at sige til, at mange tror at vi er tyskere...

Efterfølgende gik vi alle hver til sit. –Så var det tid til at slå mave, da man virkelig var opsvulmet af al den mad.

Hen på aftenen tog nogle til Granville Island, mens andre sad på værelserne og i loungen for at se film.

Så er der vist ikke mere at fortælle herfra.

Tilbage til studiet her fra Beatty Street, Vancouver, Canada.

(Jacqueline, Anne Louise & Katrine)

